

Argument privind modul de primire a eterodocșilor(Romano-Catolici, Protestanți, etc) la ortodoxie

Toți cei care se numesc pe sine creștini consideră că Scripturile sunt revelate și conțin cunoștințe despre Dumnezeu și despre modul în care oamenii ar trebui să interacționeze cu El. În ciuda acestui fapt, unele comunități aderă, simultan, la convingeri care contrazic Scripturile.

Astfel de convingeri sunt numite, de către Biserica Sfinților Apostoli (Ortodoxă) erezii, de la termenul grecesc αἵρεσις (airesis), însemnând „alegere”, întrucât provin din alegeri particulare, ale unor indivizi și grupuri, care au optat pentru deviații de la Adevărul împărtășit de către pleroma Bisericii universale. Corespunzător, aderenții acestor credințe false se numesc eretici. Termenii, după cum se vede, nu fac decât să descrie în mod adecvat o stare de fapt. Nu reprezintă insulte, sau etichete derogative, după cum au ajuns să fie, adesea, percepuți, în eroare.

După Scripturi, Taina care deschide calea mântuirii este Botezul. Și le-a zis: Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. (Marcu, 16, 15-16).

A se observa, însă, că, după însuși cuvântul Mântuitorului, botezul autentic, mântuitor, este indisolubil legat de credința autentică, aflată în acord cu Evanghelia propovăduită de către Sfinții Apostoli, și, de la aceștia până astăzi, de către Biserica Ortodoxă. Textul de la Marcu este simfonic cu Matei, 28, 18-20, care insistă și mai mult asupra legăturii dintre botez și dreapta credință: Și apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer și pe pământ. Drept aceea, mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, și iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

În aceste condiții, putem, oare, vorbi despre botez mântuitor la cei care nu

împărtășesc dreapta credință?

Unii spun că anumiți creștini după nume, care „botează în numele Sfintei Treimi” au botez valid. În ce fel de sfântă treime cred, însă, aceștia? Catolicii, de exemplu, cred că Duhul purcede și de la Fiul, și nu doar de la Tatăl, cum învață Însuși Mântuitorul (Ioan, 15, 26). Tot catolicii (dar și protestanții) nu cred în lucrarea lui Dumnezeu în lume prin energiile necreate, așadar nici în lucrarea Duhului Sfânt prin Sfânta Taină a Botezului. Este evident faptul că atât credința catolică, precum și cele protestante sunt eretice, conținând imagini grav deformate, față de referințele reprezentate de Scriptură și Tradiție, asupra lui Dumnezeu și a modului interacțiunii Sale cu omul. Separarea acestor comunități de Biserica (Ortodoxă) este cât se poate de justificată, deoarece ele nu împărtășesc credința autentică, a Scripturii și a tuturor sfinților.

Pentru Biserică a fost dintotdeauna limpede faptul că, deoarece ereticii contrazic în fel și chip Scripturile și predania Duhului, din Sfânta Tradiție, așadar nu împărtășesc acea credință pe care Sfinții Apostoli au fost trimiși să o învețe, credința Bisericii lui Hristos, tainele lor nu au cum fi lucrarea Duhului, iar botezul lor nu este valid. Botezul ereticilor este, de drept și de fapt, la fel de fals precum întreaga lor credință, care, din păcate, defăimează Sfânta Treime, spunând mulțime de lucruri neadevărate despre Dumnezeu și relația Sa cu creația. Canoanele, începând cu cele apostolice prescriu, prin urmare, botezarea ereticilor, ca unii care nu au botez adevărat și caterisirea clericilor care consideră valid botezul ereticilor, sau orice altă “taină” săvârșită de către aceștia (Apost: 46, 47, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 84; Carhid: 1; Apost: 47, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 95; Cartag: 1; Vasilie: 1, 20, 47, 2, Cartag: 6, 15).

Având în vedere aceste fapte simple, care țin de înseși fundamentele credinței noastre, și despre care nimeni nu poate spune că sunt greu de prezentat, sau de înțeles, ar trebui să fie clar că orice eretic trebuie botezat, pentru a deveni parte din Biserica lui Hristos cea Una, spre lucrarea mântuirii sale și a celorlalți.

Cu toate acestea, unele biserici locale “primesc prin mirungere” pe eretici. Totodată, unele biserici locale botează categorii de eretici pe care alte biserici locale doar îi mirung, astfel încât unii au ajuns să spună că existența acestei neuniformități, în Biserică, arată că nu este clar cine trebuie botezat și cine trebuie doar miruns. Iar din aceasta extrag argumentul pentru păstrarea practicii curente, în care unii botează, alții doar mirung. Dar chiar și acest fals argument este dărâmat, în mod punctual, de Tradiție! Canoanele spun că, atunci când nu este clar dacă o persoană a fost botezată, aceasta se botează, pentru a nu o lipsi

de arvuna mântuirii (Sobor 6: 84). Este alegerea rezonabilă, bazată pe maxima precauție, pe care, și dacă nu o prescriau în mod explicit canoanele, ar fi trebuit să ne-o indice bunul simț și grija privind mântuirea aproapelui.

Cât despre care anume eretici se mirung, doar ortodocșii care au lepădat dreapta credință, mergând la eretici, apoi se pocăiesc și revin din erezie la ortodoxie sunt mirunși. După mărturisirea păcatului ereziei și lepădarea explicită de credințele eretice, Taina Sfântului Mir reînnoiește în aceștia darurile Duhului Sfânt (lucrare care se depărtase de la ei, odată ce își stricaseră relația cu Dumnezeu, prin primirea învățăturilor eretice) primite la prima lor mirungere, cea făcută după botezul lor ortodox. Imediat sunt și împărtășiți, astfel apropiindu-se, iarăși, de Hristos, de care îi îndepărtase erezia. În cazul ereticilor care nu au făcut niciodată parte din Biserică, este evident că a-i mirunge nu are sens, fiindcă nu are ce se reînnoi, în afara Bisericii neexistând Sfinte Taine. Ei nu au fost niciodată mirunși, după cum nu au fost niciodată botezați cu adevărat.

Iar a susține că mirungerea ar putea, cumva, substitui botezul, sau « completa » botezul eretic dovedește o ignoranță periculoasă, în privința rolului fiecărei Sfinte Taine în viața persoanei și a Bisericii. Taina Sfântului Mir împărtășește celui botezat ortodox daruri ale Duhului, spre folosul persoanei și al comunității. Ea nu restaurează firea omenească, nu substituie Botezul. Ar fi la fel de absurd să hirotonim în loc de a cununa, sau să mirungem în loc de a liturghisi și împărtăși. Sfintele Taine nu sunt interschimbabile. Nici măcar Împărtășirea, unirea supremă cu Hristos, nu substituie celelalte Taine. Fiecare își are locul, timpul și rostul său, de către Duhul predate.

Unii invocă, în sprijinul mirungerii fără botez a ereticilor, acel canon apostolic care interzice repetarea botezului (Apost. 47), omițând faptul că unul și același canon spune să se caterisească acel cleric care nu botează pe cel „botezat” de eretici! Altfel spus, după cum arată și tâlcuirile, canonul interzice repetarea botezului autentic (valid) ortodox ca și credință (în Sfânta Treime, așa cum este această credință sintetizată în Crez) și formă (prin întreita afundare).

Alții spun că “primirea prin mirungere” a celor „botezați” eretic a devenit o practică larg răspândită și de aceea trebuie acceptată. Dar, au fost vremuri în care erezia cuprinsese aproape întreaga Biserică, ceea ce nu a reprezentat, în nici un caz, un argument pentru înlocuirea veșnică a dreptei credințe cu erezia. Din contră, Dumnezeu a încredințat câtorva oameni lupta împotriva ereziei, iar aceștia au biruit, fiindcă prin aceia puțini lucra însuși Duhul Sfânt, în timp ce cei mulți rătăciseră de la Adevăr. De asemenea, numărul păgânilor este cu mult mai mare decât al ortodocșilor. Ar trebui să devenim păgâni, cedând la „argumentul

majorității”?

Un alt argument al celor care mirung pe eretici, în loc că-i boteze, aduce în discuție iconomia, prin opoziție cu acrivia. „Botezul” ereticilor ar fi acceptat prin iconomie, printr-o îngăduință a Bisericii. Dar ce înseamnă acrivie, respectiv iconomie, în Biserică? Acrivie înseamnă aplicarea întocmai a rânduielilor sfinte. Iconomie înseamnă îngăduință în sensul adaptării temporare, excepționale, a rânduielii, la o situație concretă, în folosul duhovnicesc al unor persoane aflate în situații de excepție. Se poate spune că iconomia este aplicarea la situații concrete pastoral misionare a acriviei, de către Biserică. Acrivia este regula, iar iconomia excepția, iconomia aplicându-se doar în cazuri de forță majoră, pentru atingerea unui scop bun în circumstanțe adverse.

Iconomia autentică are sens mântuitor și aduce la dreapta credință, în ciuda piedicilor. „Iconomia” prost înțeleasă nu urmează rânduiala în absența unor circumstanțe excepționale, constituind, astfel, nu adaptare înțeleaptă, ci sfidare a așezămintelor sfinte. Ea nu aduce la dreapta credință, ci îndeamnă la nesocotirea acesteia.

Canoanele îngăduie, spre exemplu, în mod iconomic, adăpostirea animalelor de povară în biserică, dacă acest lucru este necesar pentru a nu se primejdui oamenii (dacă este evident că animalele ar putea fi rănite sau ucise de furtună sau fiare). A băga, însă, animalele de povară în biserică în absența unor astfel de circumstanțe excepționale reprezintă profanare. Reprezintă iconomie, spre exemplu, administrarea botezului ortodox prin turnarea aghiasmei pe întreg corpul cuiva aflat la pat, incapabil, din pricina bolii, de a primi întreita afundare. Participă toate persoanele care este necesar să participe- Dumnezeu, clericul ortodox și cel care se botează. Cadrul în care se întâlnesc aceștia a suferit, însă, o adaptare, pentru a se săvârși, totuși, Sfânta Taină a botezului, absolut necesară pentru ca bolnavul să nu moară, cumva, nebotezat și sufletul său să nu se osândească. În schimb, a nu boteza cu acrivie o persoană neortodoxă, pe care nimic de natură obiectivă nu o împiedică să primească Taina săvârșită după rânduiala nu reprezintă iconomie, ci neorânduială. Iar a proclama neorânduiala ca regulă este calea schismei și a ereziei.

Indiferent în ce epocă trăim, ca ortodocși trebuie să respectăm așezămintele sfinte, să ascultăm pururea glasul Duhului, Care a grăit în Scripturi și în Sfânta Tradiție. Sfânta Treime nu Se contrazice pe Sine și nu ne-a lăsat mijloace ale mântuirii nedepline, sau revizibile, astfel încât oamenii din epoci diferite să aibă mai multe sau mai puține „șanse” de a se mântui. De Sfintele Taine depinde mântuirea omului, iar învățătura Bisericii în privința Sfintelor Taine este clară și

nu poate fi revizuită și adaptată, astfel de tentative arătând, în mod trist, fie ignoranța, fie necredința celor care sugerează astfel de „revizui” și „adaptări”.

CANON 47 Apost.

Episcopul, sau Presbiterul pe cel ce are Botez după adevăr, de-l va boteza din început, sau pe cel spurcat de către cei necinstitori de Dumnezeu, de nu îl va boteza, să se caterisească. Ca unul ce-și bate joc de Crucea, și de Moartea Domnului, și nu osebește pe Ierei de către minciunioierei. [Apost: 46, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 95, 84; Carhid: 1]

CANON 84 Sin. 6

Canonicestilor legiuri ale Părinților urmând, Hotărâm și pentru prunci, de câte ori nu se află martori adevărați, care fără îndoială să zică că aceștia sunt Botezați, și nici ei pentru nevârstnicia, nu vor putea a răspunde cu îndestularea pentru sfințita Taină cea dată lor, fără de vreo sminteală a fi dator a se boteza aceștia. Ca nu cumva acest fel de îndoire să-i lipsească pe ei de curățirea cea de acest fel a sfințeniei. [Cartagina: 80].

Prin urmare, dacă au fost sinoade care ar fi arătat că ereticii (exceptând ereziile împotriva Sfintei Treimi) ar fi fost primiți doar prin Taina Mirungerii trebuie să clarificăm trei lucruri conform punctelor de vedere ale unor teologi

1. Astfel de canoane se pare că se aplicau celor care erau deja botezați în credința ortodoxă dar au căzut în erezie și apoi au revenit prin marturisirea de credință și Sfântul Mir.
2. Dacă nu ar fi așa, Sfântul Vasile cel Mare arată că aceasta nu este acrivia Bisericii, nici un Sinod Ecumenic nu poate impune un canon care este contrar Canoanelor Apostolice, care stipulează că fiecare eretic ar trebui să fie botezat. Canoanele ecumenice, pentru a-și revendica ecumenicitatea, nu trebuie să fie contrare canoanelor apostolice.
3. Un canon, pentru a fi numit ecumenic, trebuie să exprime Dogma Bisericii.

Sinodul Patriarhilor Răsăriteni, ținut la Constantinopol în 1753, sub conducerea Patriarhului Colivad Chiril, și îndrumarea spirituală a Sfântului Auxențiu, Noul Făcător de Minuni (care a avut vedenie dumnezeiască în această privință), decide să primească pe toți ereticii prin Sfântul Botez.

Iconomia este temporara. Rolul iconomiei este de a aduce la acrivie. Canonul 7 de la Sinodul II este iconomic. Biserica nu poate refuza botezul celor care il vor, indiferent de la ce confesiune ar veni. Minimalismul dogmatic (combatut in mod explicit de Sfantul Maxim Marturisorul) din care face parte si „teoria baptismala” relativista, prin care se afirma faptul ca daca intr-o erezie este botezat cineva in numele Sfintei Treimi botezul sau ar fi valabil, deci respectivul ar fi membru al Bisericii este impotriva cugetului patristic. O persoana nu poate fi si in Biserica si inafara Ei in același timp. Botezul nu este un act magic cu efecte magice, deci simplul ritual al Botezului nu are efect haric daca nu este facut de un membru al Bisericii Drept Credincioase cu marturisirea credintei ortodoxe si lepadarea ereziei (daca este cazul).

Sfantul Nicodim Aghioritul ne spune ca acei eretici au fost primiti prin Mirungere datorita unor probleme politice, pentru a nu se pierde popoare intregi, au iconomisit asa. Atunci primirea lor asa a fost valida, dar acum nu mai exista acele motive, majoritatea celor care trec prin mirungere cred ca botezul lor era valabil si au o gandire sincretist ecumenista, neintelegand Ortodoxia.

Sursa: ortodoxiacatholica.wordpress.com